

Església de Tarragona

**Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat**

**Núm. 3
Març de 2016**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

3

Tarragona, març de 2016
3a època. Núm. 506

Secció oficial

Arquebisbe

Homilia al Monestir de les Carmelites descalces de Tarragona, en la clausura de l'Any de la Vida consagrada	75
Paraules per als Opuscles de la Setmana Santa 2016	77
<i>Als Quatre Vents</i>	
593. Dimecres de cendra.....	78
594. Primeres obres de misericòrdia.....	79
595. Vestir el despullat.....	80
596. Malalts i refugiats	81
Activitats pastorals de l'Arquebisbe del mes de febrer	82

Secretaria General i Cancelleria

Nomenaments del mes de febrer.....	85
Decret pel qual la denominació de la Parròquia de Santa Maria de Bonavista passa a ser de Santa Maria Assumpta	86

Secció documental

Francesc, Papa

Declaració conjunta de l'encontre del Sant Pare Francesc amb Sa Santedat Ciril, Patriarca de Moscou i de totes les Rússies . Aeroport internacional Josep Martí de La Havana, Cuba	87
Missatge per al Jubileu de la Misericòrdia dels joves	94

Audiències generals “Jubileu de la Misericòrdia”

Misericòrdia i justícia.....	96
El Jubileu a la Bíblia. Justícia i compartir	97
Misericòrdia i poder.....	99

Conferència Episcopal Tarraconense

Comunicat de la reunió n. 217	101
-------------------------------------	-----

(32p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona

Portada: Catedral, Seminari i Torre de l'Arquebisbe (A-7 a l'alçada del nou Estadi).

Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958

Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona

Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

HOMILIA

de 2 de febrer de 2016 al Monestir de les Carmelites descalces de Tarragona, en la clausura de l'Any de la Vida consagrada

Benvolguts preveres i diaques. Estimada comunitat de Carmelites. Molt estimats religiosos i religioses. Estimats tots en el Senyor.

Estem celebrant la clausura de l'any dedicat a la vida consagrada. Des d'aquell primer diumenge d'Advent de 2015 fins avui, 2 de febrer de 2016, l'Església celebra l'Any de la Vida Consagrada. Amb aquesta iniciativa el papa Francesc ha pretès agrair el passat, viure amb passió el present i caminar amb alegria i esperança cap al futur.

Un primer sentiment que aflora també avui en tots nosaltres és d'acció de gràcies a Déu pel testimoniatge i treball que els religiosos i religioses heu fet i continueu fent a l'Església i més en concret a la nostra arxidiòcesi. També hem de donar gràcies al Senyor per tots els seus dons! En primer lloc per la iniciativa i pel ric magisteri que l'estimat papa Francesc ens ha deixat i que formen ja part del magisteri de l'Església sobre la vida religiosa. Tots hem arribat a una conclusió: cal retrobar la font de la vida consagrada des de l'origen de cada carisma. I a l'origen de cada carisma hi ha la santedat i la pregària d'un fundador o fundadora de cada família religiosa. Aquest carisma i aquesta pregària es tan gran que és donat als qui, per una crida de Déu, volen servir el món i l'Església amb les obres que són pròpies. Cal obrir la vida consagrada al do de l'Esperit Sant que constantment la fa néixer, la renova i la impulsa. El que pot semblar una diversitat troba la seva unitat en la gràcia de l'Esperit Sant.

Aquesta obertura a l'Esperit Sant només es pot fer des d'una pregària seriosa i humil, des de l'escolta de la Paraula de Déu que, com diu el salm: «La vostra promesa fa llum als meus passos, és la claror que m'illumina el camí.» Vet aquí

que l'Esperit Sant donarà el to adequat que farà harmoniosa i alhora simfònica la varietat de carismes amb què, a cada temps, el Senyor dona a la seva Església. La vida consagrada és per ella mateixa una radicalitat, no hi valen superficialitats ni mediocritats. Quan és viscuda amb aquests paràmetres esdevé estèril i sense futur. Només la santedat, cercada constantment pels religiosos i religioses, realitza aquesta obertura a la gràcia de l'Esperit Sant.

Alegrem-nos pel que hem viscut, hem fet tantes coses pel Senyor i per l'Església. Alegrem-nos pel que vivim, en aquesta hora d'esperança, de purificació i de discerniment. Alegrem-nos pel que farem encara i pel que faran els qui vinguin després nostre. On hi ha l'Esperit és sempre possible l'imprevisible. No ens rendim per la manca de vocacions, preguem amb fidelitat i, sobretot, siguem el que hem de ser. Sigueu fidels a la gràcia que hem rebut, la resta serà un do del Senyor i ell, com diu una pregària litúrgica: «Prepara sempre béns invisibles per a aquells que l'estimen.» Acollim en el cor l'existència de cadascú, talment ho va fer Simeó, el just. Crist és tot llum, tot promesa, tot esperança. I el Papa ens ha ensenyat que hem d'excloure qualsevol autoreferencialitat.

Visqueu la vocació pròpia amb una gran confiança. No tingueu por: Simeó era ancià, però el seu cor era jove, no mirava el passat, mirava el futur, vivia d'esperança. I el futur i l'esperança és Crist. Només Crist. Visqueu l'esponsalitat de la vida consagrada: Crist per a tots és l'amor únic de la vostra vida. Visqueu la pobresa perquè Crist és la vostra única riquesa. Visqueu l'obediència, perquè Crist l'ha viscuda fins a la creu i cada dia de la vostra vida pregueu: «Faci's, Senyor, la vostra voluntat així en la terra com es fa en el cel.» La voluntat que els vostres sants fundadors van fer a la terra i que ara viuen en plenitud en el cel. Visqueu la castedat, perquè el Crist només va tenir dins del seu cor l'amor del Pare i sou signes, sentinelles i profecia del món que ha de venir, i com Crist heu de ser disponibilitat pura i plena per a la missió. Si tots els cristians han de ser misericordiosos com ho és el Pare, més vosaltres que per a seguir el Fill ho heu deixat tot.

Vull tenir present les comunitats de vida contemplativa que no són aquí: les comunitats de Santa Maria de Vallbona de les Monges i de Poblet, també les germanes anacoretas, i la comunitat de Clarisses de Reus i les germanes Mínimes de Valls. Encomano el Jubileu de la Misericòrdia de la nostra arxidiòcesi a la seva pregària.

Us dono, finalment, de nou les gràcies pel vostre testimoniatge, per la vostra pregària i pels vostres apostolats que viviu i feu a la nostra arxidiòcesi. Que la Mare de Déu i sant Josep preguin per vosaltres i per tots.

PARAULES

per als Opuscles de la Setmana Santa 2016

« Miserere mei, Deus, secundum magnam misericordiam tuam. »

¿Hi ha alguna aclamació, com ara aquesta, que ressoni en el nostre cor amb especial força i ens recordi amb tanta intensitat la Setmana Santa? Les paraules del salmista penetren fins al més pregon del nostre esperit i ens recorden aquella amarga confessió de David, quan va reconèixer el seu pecat (Salm 51). Hi ha algú que no es reconegui pecador? És fàcil confessar-se pecador de manera superficial, sense entrar al moll de l'os, i fins i tot no manca qui diu: «Jo no robo, ni mato ni faig mal a ningú.» No puc ni vull entrar aquí a fer judicis, però un dels mals més estesos en la nostra societat, i també en la nostra Església, tant a nivell col·lectiu com individual, és la manca d'autocrítica o, dit d'una altra manera, d'examen de consciència.

En el relat bíblic de 2Sa 12,1-6 veiem que el rei David segurament no havia fet examen de consciència, però un cop li és il·luminat el seu pecat el reconeix, no el nega, no s'excusa. I ho fa perquè sap la resposta del Senyor: «El Senyor passa per alt el teu pecat. No moriràs» (2Sa 12,13). Què podem dir de la dona adúltera i de la pecadora que renta els peus de Jesús? En tots dos casos, aquests personatges no neguen pas el seu pecat, d'alguna manera el reconeixen i no se n'excusen. I Zaqueu? Dret davant de tots els convidats reconeix el seu pecat. ¿Què fa possible que, davant la realitat i l'exposició pública, no neguin el seu pecat, ans el reconeguin i no s'excusin? Al meu entendre només hi ha una raó: han tastat la misericòrdia de Déu. Aquell qui va reconèixer la culpa va rebre el perdó.

El nostre món ha tancat les seves entranyes, oïdes i ulls al missatge misericordiós de Déu, «que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat» (1Tm 2,4). No hi ha malalt pitjor que el qui no vol reconèixer la seva malaltia, perquè en resistir-se a reconèixer la veritat de llur situació se situen fora de qualsevol possibilitat de guarició. Jesucrist no ha vingut a condemnar el món, sinó a salvar-lo. De quina manera? Doncs amb un missatge d'amor i misericòrdia: aquesta és la medecina, el remei que cada ésser humà i el nostre món necessiten amb urgència.

Celebrem enguany la Setmana Santa al bell mig de l'Any Jubilar de la Misericòrdia, al qual el Sant Pare en ha cridat a participar-hi amb totes les nostres energies, perquè ningú no està exclòs de la misericòrdia de Déu ni hi ha ningú tan indigne que no pugui trobar refugi sota les seves ales. Però és vital que, en primer lloc, ens reconeguem necessitats de conversió i de perdó i anem a l'encontre

del qui ens pot guarir. Déu sap perfectament què hi ha dins del nostre cor i està disposat a perdonar-nos. I en segon lloc, després d'haver tastat «que n'és, de bo el Senyor», d'haver rebut l'oli del seu perdó i el bàlsam del seu amor, és vital que allò que hem rebut ho fem arribar a la nostra família, als amics, a la germandat, a la nostra empresa, al sindicat, a l'associació de veïns, a les institucions, a la política, a l'economia, als hospitals, als geriàtrics, als tanatoris, a les presons, als immigrants, als refugiats... a tot el món. Només d'aquesta manera el món es guarirà. És el que espera aquest Jesús que portarem en processó pels carrers de les nostres poblacions i que ens ha donat la major prova de l'amor i la misericòrdia de Déu amb la seva encarnació, passió, mort i resurrecció.

Us desitjo una molt bona Pasqua! Rebeu, amb tot el meu afecte, la meva benedicció.

Escrits setmanals “Als quatre vents”

593. DIMECRES DE CENDRA

7 de febrer de 2016

Dimecres vinent és l'anomenat Dimecres de Cendra, que és la porta per la qual accedim al període litúrgic de la Quaresma, època penitencial de preparació per a la gran festa cristiana de la Pasqua de Resurrecció.

Aquest dia el sacerdot pren una mica de cendra, obtinguda de la combustió de les palmes del Diumenge de Rams de l'any passat, i ens fa el senyal de la creu al front o al cap. No és un sagrament, però té un valor simbòlic profund, com el té un anell com a símbol d'enamorament, o un pastís d'aniversari, que significa l'alegria per la vida d'una persona.

La cendra és un signe de l'actitud d'un cor que reconeix la necessitat de perdó i no es vanta de les qualitats pròpies, com si pogués prescindir de l'ajuda de Déu.

El sacerdot, en el moment d'imposar-la, acostuma a dir «ets pols i a la pols tornaràs», prenent una frase de Gènesi 3,19, tot i que també es pot utilitzar una altra frase de l'Escriptura: «Converteix-te i creu en l'Evangelí», tret de Marc 1,15.

Sens dubte es podrien haver seleccionat altres sentències bíbliques, l'important és l'actitud amb què es reben. Tan cert és que la vida a la terra té límits temporals com que hem de convertir-nos.

Si pensem que la Quaresma és una època trista, és que potser no considerem de manera suficient l'alegria de la resurrecció. Podríem observar que aquest temps comença

amb la cendra del Dimecres i acaba amb el foc de la vetlla pasqual, un foc que representa l'adéu a l'home vell i el pas a l'home nou segons el model de Jesucrist.

Com assenyalava Benet XVI, són quaranta dies per a aprofundir en una extraordinària experiència espiritual i ascètica. Jesús indica els tres instruments útils per a aquesta renovació personal: la pregària, la penitència (el dejuni) i l'almoïna.

En aquest Any de la Misericòrdia la Quaresma és un temps propici per a demanar perdó a Déu en el sagrament de la penitència, en què la misericòrdia divina es bolca sobre nosaltres. També perquè siguem generosos amb les altres persones, especialment amb les més necessitades. No sols és qüestió de diners, també de perdó si ens hem sentit ferits per algú, i de comprensió.

És temps també d'acudir a la Mare de Déu, Mare de Misericòrdia, perquè ens condueixi a l'encontre amb el seu Fill. Viscuda així la Quaresma serà un temps d'alegria interior que es manifestarà també externament en la nostra vida ordinària.

594. PRIMERES OBRES DE MISERICÒRDIA

14 de febrer de 2016

Al llarg d'aquest Any Jubilar em proposo considerar les obres de misericòrdia, tant materials com espirituals, que conformen aquest do, tan arrelat en el cor mateix de l'Evangelí, tenint en compte que Jesús mateix ens el presenta com a definitori de la nostra vocació de cristians deixebles seus. Començo així amb les dues primeres obres de misericòrdia corporals, que són donar menjar a qui té fam i donar beure a qui té set.

Són innumbrables els exemples d'aquesta atenció preferent de l'Església, dels seus fidels i en particular dels seus sants en tots els temps, però em fixaré en un de sol, potser l'exemple més lluminós del segle XX en aquest aspecte: la beata Teresa de Calcuta, que aquest mateix any el Papa declararà santa.

El seu cor era molt gran i no va menysprear anar més enllà de Calcuta quan se l'hi va requerir. La primera ocasió va arribar durant el Concili Vaticà II, quan un bisbe veneçolà li va demanar que anés al seu país i li va explicar la necessitat d'atendre els pobres i també d'oferir un testimoniatge de fe. Ella es va mostrar reticent a la petició, perquè l'Índia li oferia ja un vast panorama per al seu treball, però no va voler desatendre una petició de l'Església, i va enviar-hi les seves monges per a establir-hi la primera comunitat fora del país asiàtic.

La segona petició li va arribar de Roma. En aquest cas encara li va semblar més que les urgències en una ciutat europea no eren tantes, sobretot perquè a Roma ja hi vivien 22.000 monges de molt diverses congregacions, de manera que es trobava inclinada a rebutjar-la, fins que va saber que la petició procedia de Pau VI. També hi havia molts pobres a Roma... i a Tanzània, un altre país de la llarga llista que va seguir.

Nosaltres podem trobar-nos a vegades com la mare Teresa, pensant que a Catalunya el nivell de vida és relativament alt i que hi ha governs, institucions i entitats molt diverses que poden cuidar-se'n. El cert, però, és que a cada un de nosaltres Jesucrist ens demana que donem menjar a qui té fam i beure a qui té set, és a dir que els atenguem en les seves necessitats més vitals.

No hem de preguntar-nos llavors si no podrien fer-ho d'altres, sinó què faig jo amb aquest cas que conec, amb aquesta persona que truca a la porta. En el germà necessitat hem de veure-hi Jesucrist. Ell mateix ens va dir que el que fem a aquests germans ho fem a ell. Siguem sensibles a la necessitat aliena. Aquest és el segell del cristià.

595. VESTIR EL DESPULLAT

21 de febrer de 2016

En abordar aquesta obra de misericòrdia corporal ve a la ment l'escena més coneguda de la vida de sant Martí de Tours, recollida per molts pintors, com ara El Greco. Sant Martí era un militar d'origen hongarès al servei de l'imperi romà que, estant a les portes de la ciutat d'Amiens, va veure un captaire que tremolava de fred, i va prendre la seva espasa, va tallar la meitat de la seva capa i l'hi va donar. La nit següent se li va aparèixer Jesucrist vestit amb mitja capa per agrair-li el gest.

La popular llegenda ens remet a unes paraules de Crist mateix quan va dir que el que fem per un dels pobres necessitats és com si ho féssim a ell mateix.

No es tracta de donar el que ens sobra, sinó de compartir, que és molt més, és a dir, privar-nos d'una part dels nostres béns perquè puguin gaudir-ne altres que els necessitin, en aquest cas la roba. Per això cal saber veure les necessitats alienes, no passar de llarg.

De Ladislao Kubala, que en els anys cinquanta va ser un ídol de l'afició del Barça no menys del que ara ho és Messi, explicaven els seus col·laboradors que era una persona molt despresa. Diuen que amb certa freqüència, passejant per les Rambles o per altres carrers de Barcelona, si trobava un captaire li donava el seu jersei o la jaqueta. Els seus acompanyants no podien impedir aquest gest espontani que feia gairebé sense pensar-ho.

Si avui no sembla un problema tan greu la manca de vestit és també gràcies a l'ajuda d'entitats com ara Càritas, que ofereixen roba gratuïtament o a preus simbòlics després de recollir-la de domicilis o de contenidors on és dipositada.

Però vestir el despullat crec que és una obra de misericòrdia la necessitat de la qual mai no desapareixerà, almenys considerada en un altre aspecte: el d'ajudar persones que es troben nues d'afectes, de comprensió, de companyia, persones que viuen soles o que estan internades en residències i que —com va dir el Papa— es passen a vegades el dia mirant la porta esperant potser inútilment que aparegui algú de la seva família.

Hi ha una nuesa de l'ànima que ha de commoure'ns: la dels qui han perdut l'afecte que ha d'envoltar a tota persona perquè se senti feliç. La nostra pregària i companyia poden ajudar-los. No es tracta de donar-los consells a l'estil d'hauries de fer això o allò, sinó d'estar amb elles, escoltar-les i, si és possible, ajudar-les en el que demanen.

596. MALALTS I REFUGIATS

28 de febrer de 2016

En aquest Any Jubilar m'aturo a considerar avui dues obres de misericòrdia corporals: la visita a malalts i l'acollida als refugiats.

Els malalts necessiten, juntament amb les cures mèdiques, la companyia d'altres persones i a vegades no tenen família o la tenen lluny. Als cristians se'ns demana, per atendre'ls, quelcom que és més valuós que els diners: el temps. Qui està disposat a sacrificar el seu temps? Per fortuna l'Església sempre ha concedit prioritat a aquest servei fraternal. Alguns sants van destacar especialment per aquest carisma, com sant Vicenç de Paül, que va donar origen ja en el París del seu temps a aquesta activitat caritativa. Són incomptables en el món els seglars que, com a voluntaris, van als hospitals o als domicilis de persones que es troben internades o que no poden sortir de casa. A les parròquies tenim aquest servei impagable organitzat a través de la pastoral de la salut.

Visitar els malalts, fer-los companyia i, si és el cas, portar-los el sagrament de l'eucaristia és actuar amb ells com a membres que són de la nostra família cristiana, diocesana i parroquial. Per a mi és una alegria, en les meves visites pastorals, apropar-me a la capçalera de persones malaltes, com ho és tenir notícia d'aquesta activitat duta a terme per voluntaris amb tanta entrega i diligència.

L'obra de misericòrdia d'acollir el refugiat es denominava tradicionalment donar posada al pelegrí. En tots dos casos es tracta d'acollir el foraster, encara que aquest terme hagi caigut en desús a favor d'altres: turista, immigrant o refugiat.

Al llarg de la història han nascut moltes obres per a aquesta comesa: només cal veure les institucions sorgides al llarg del Camí de Sant Jaume o d'altres llocs de pelegrinatge. I al costat d'elles, les nascudes per atendre persones pobres generalment desplaçades, com les cases per a transeünts o institucions hospitalàries, com l'antic Hospital de Santa Tecla.

La cara més amarga d'aquesta necessitat de ser ajudats la presenten en la nostra època els refugiats que fugen dels seus països a causa de conflictes armats, tirania o fam. Ja hem vist com la guerra de Síria ha provocat quatre milions de refugiats, i com el papa Francesc, quan molts d'aquests van arribar a Europa, va demanar a totes les parròquies i institucions eclesials que acollissin alguna família.

Demanem a la Sagrada Família de Natzaret, que també va ser refugiada, que siguem generosos en aquests acolliments.

Febrer : Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Dilluns 1

- Rep la visita del director i un grup de professors i treballadors del Col·legi Sant Rafael de la Selva del Camp, que han creat l'Associació Internacional de Caritat (AIC), sota el carisma de sant Vicenç de Paül.

Dimarts 2

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 345 del Consell Episcopal. A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.
- Al vespre, al monestir de Sant Josep i Santa Anna de les Carmelites Descalces de Tarragona, presideix les vespres solemnes de la festa de la Presentació del Senyor, acte que suposa la clausura de l'Any de la Vida Consagrada a l'arxidiòcesi.

Dimecres 3

- Al vespre, al Centre Tarraconense El Seminari, presideix l'acte d'inauguració de l'exposició «Ramon Llull i l'encontre entre cultures», dedicada a la figura del beat amb motiu del VII aniversari de la seva mort i organitzada per l'IEMed.

De dijous 4 a divendres 5

- A Madrid, participa en les Jornades Nacionals de Delegats d'Ensenyament, organitzades per la Comissió Episcopal de Catequesi i Ensenyament de la CEE.

Dissabte 6

- Predica el recés de Quaresma a les laiques amb missió pastoral i celebra l'eucaristia.

Diumenge 7

- A l'església parroquial de Santa Maria de Solivella, i a continuació a la de Santa Maria Magdalena de Blancafort, celebra l'eucaristia de presa de possessió de Mn. Pere Fibla com a nou rector de les dues parròquies.

Dilluns 8

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió del Patronat de la Fundació Obra Pia Montserrat.

Dimarts 9

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 346 del Consell Episcopal. A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 10

- A la tarda, a l'Aula Magna del Campus Catalunya de la URV, assisteix a l'acte de presa de possessió del nou delegat de la Generalitat de Catalunya a Tarragona, Sr. Òscar Peris.

- Al vespre, a la Catedral, celebra l'eucaristia amb imposició de la cendra.

Divendres 12

- A Reus, visita la casa de les Carmelites Tereses de Sant Josep, on saluda la superiora general de l'institut, Gna. M. Rosa Bernardo, que fa visita canònica; s'entrevista amb ella i és convidat a dinar amb la comunitat.
- A la tarda, a l'església de Sant Antoni de Pàdua, celebra l'eucaristia d'inici de la 57a campanya de Mans Unides.
- Al vespre, a l'església dels Sants Reis de Tarragona, assisteix a l'acte de presentació del cartell de la Setmana Santa 2016 i de l'Encesa de la Llum. A continuació assisteix al concert de música de Setmana Santa a càrrec de la Banda Unió Musical de Tarragona.

Dissabte 13

- Al santuari de la Mare de Déu de la Serra de Montblanc, participa en la jornada de formació amb els membres del Seminari Laical.
- A l'església dels Sants Reis de Tarragona, assisteix a l'acte de les Visions de Setmana Santa, que enguany gira al voltant de la Setmana Santa de Cartagena.

Diumenge 14

- A la Catedral, celebra la missa conventual amb els membres de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. A continuació comparteix el dinar amb ells.

Dilluns 15

- Al Seminari Pontifici de Tarragona, presideix el recés de Quaresma de preveres i diaques.
- Al vespre, a l'església parroquial de Sant Francesc d'Assís de Tarragona, pronuncia una de les conferències quaresmals organitzades per l'arxiprestat de Tarragona Centre, amb el títol «Les paràboles de la misericòrdia».

Dimarts 16 i dimecres 17

- A la casa Maria Immaculada de Tiana, presideix la reunió n. 217 de la CET.

Dijous 18

- Al matí, amb el P. Andrea, de la Comunitat del Cenacle, i altres persones, visita cases que podrien acollir una comunitat femenina del Cenacle.
- A la tarda, a Barcelona, presideix la reunió mensual de delegats d'ensenyament de les diòcesis amb seu a Catalunya (SIERC).
- Al vespre, al Seminari Major Interdiocesà, celebra l'eucaristia amb l'equip rector i els joves i és convidat a sopar amb ells.

Divendres 19

- Al Seminari Menor, en ocasió dels exercicis espirituals per al clergat diocesà, celebra l'eucaristia i comparteix el dinar amb els mossens. i a la tarda a l'església de Sant Agustí de Tarragona, presideix l'acte de presentació de l'opuscle de la Setmana Santa 2016 de l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de Tarragona i assisteix al posterior concert del Cor Jove de la Schola Cantorum dels Amics de la Catedral.

Dissabte 20

- A la tarda, al Col·legi Mare de Déu del Carme, de les Carmelites Tereses de Sant Josep, presideix l'acte protocol·lari inaugural del centenari del centre educatiu.
- Al vespre, a la Catedral, assisteix a un concert benèfic a càrrec de l'Orquestra de Cambra de Tarragona.

Diumenge 21

- Al santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus, celebra l'eucaristia jubilar per a les famílies del Col·legi Aura.

Dilluns 22

- Rep la visita dels membres de l'Associació Cultural C3, de visita cultural a Tarragona, i els acompanya en la seva visita al palau arquebisbal i al Seminari.

Dimarts 23

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 347 del Consell Episcopal. A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.
- A la tarda, al saló de plens de l'Ajuntament de Tarragona, participa en la cerimònia de lliurament de Diplomes al Mèrit Cívic, que han guardonat, entre d'altres, la Fundació Sant Joaquim i Santa Anna.
- Al vespre, a l'església de Natzaret de Tarragona, assisteix a la conferència quaresmal pronunciada pel P. Joan M. Mayol, o.s.b., organitzada per les congregacions de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist i de la Mare de Déu de la Soledat.

Dimecres 24

- A Barcelona, a la tarda, a la seu de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, participa en una reunió.

Divendres 26

- Al vespre, a l'església parroquial de Sant Salvador del barri de Sant Salvador de Tarragona, pronuncia una de les conferències quaresmals organitzades per l'arxiprestat de Tarragona Perifèria, amb el títol «Las parábolas de la misericòrdia». A continuació presideix una celebració comunitària de la reconciliació i, en acabar, als locals parroquials, participa en el sopar de la misericòrdia, durant el qual la Delegació diocesana de pastoral familiar presenta els projectes Llar Natalis i Raquel.

Dissabte 27

- Al monestir de Santa Maria de Poblet, concelebra l'eucaristia durant la qual rep la benedicció abacial el nou P. Abat del monestir, fra Octavi Vilà Mayo.

Dilluns 29

- Al vespre, a l'església parroquial de Santa Maria de Sarral, presideix el ritu de lliurament de la Bíblia amb les Comunitats Neocatecumenals.

Secretaria general i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes de febrer de 2016

El Sr. Arquebisbe Dr. Jaume Pujol Balcells, ha signat, durant el mes de febrer, els següents nomenaments:

Amb data 02/02/2016

Mn. Simó Gras Solé,

capellà del Centre d'Educació Especial Tilmars de Montblanc.

Amb data 25/02/2016

Mn. Joan Francesc Amigó Bartra,

membre del Consell del Presbiteri en representació dels preveres de l'arxiprestat de la Conca de Barberà, per al termini que resta als altres membres d'aquest Consell (fins al 14 d'abril de 2017)

Nomenaments signats mitjançant decret:

Amb data 02/02/2016

Mn. Borja Martín Sánchez,

consiliari del grup local de l'Associació Internacional de la Caritat (Associació de Caritat de Sant Vicenç de Paül) del Col·legi Sant Rafael de la Selva del Camp.

Amb data 03/02/2016

Sr. David Martí Sanz,

president de la Federació de Centres d'Esplai Cristians (secció de la Fundació Santa Maria de Siurana), per a un termini de quatre anys.

DECRET

de 29 de febrer de 2016 pel qual la denominació de la Parròquia de Santa Maria de Bonavista passa a ser de Santa Maria Assumpta

Vista la petició presentada, amb data de 22 de febrer de 2016, per Mn. Isidre Foguet Magriñà, rector de la Parròquia de Santa Maria de Bonavista, en què exposa que la titularitat de Santa Maria és una denominació genèrica compartida amb altres dues parròquies de la ciutat de Tarragona, la qual cosa ha ocasionat alguna confusió,

Vist que els treballs artístics i la imatge escultòrica de la Mare de Déu del retaule que s'ha col·locat al presbiteri de la nova església parroquial de Bonavista construïda remarquen i especifiquen la seva condició d'Assumpta al cel,

Vist que la festa major del barri de Bonavista se celebra el dia 15 d'agost, festivitat de l'Assumpció de Maria,

Atès que el Consell Episcopal, en la reunió n. 347, de data de 23 de febrer de 2016, s'ha manifestat favorable a la sol·licitud presentada,

Pel present DECRET, en virtut del que estableix el c. 1218 del CDC, APROVO que a partir del moment de la signatura del present document la titularitat de l'església parroquial i conseqüentment la DENOMINACIÓ OFICIAL de la Parròquia de Bonavista sigui de SANTA MARIA ASSUMPTA.

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalía Gras Minguella
Secretària general i cancellera

Francesc, Papa

DECLARACIÓ CONJUNTA

de 12 de febrer de 2016 sorgida de l'encontre del Sant Pare Francesc amb Sa Santedat Ciril, Patriarca de Moscou i de totes les Rússies . Aeroport internacional Josep Martí de La Havana, Cuba

« Que la gràcia de Jesucrist, l'amor de Déu i la comunió de l'Esperit Sant siguin amb tots vosaltres » (2Co 13,13).

1. Per la voluntat de Déu Pare, de qui prové tot do, en el nom de Nostre Senyor Jesucrist, amb l'ajut de l'Esperit Sant Consolador, nosaltres, Francesc, Papa i Ciril, Patriarca de Moscou i de totes les Rússies, avui ens hem reunit a l'Havana. Donem gràcies a Déu, glorificat en la Trinitat, per aquest encontre, el primer en la història.

Amb alegria, ens hem reunit com a germans en la fe cristiana, que es troben per a parlar « personalment (de viva veu) » (2Jn ,12), de cor a cor, i discutir sobre les mútues relacions entre les Esglésies, dels problemes essencials dels nostres fidels i de les perspectives de desenvolupament de la civilització humana.

2. El nostre encontre fratern s'ha esdevingut a Cuba, en l'encreuament entre el Nord i el Sud, l'Est i l'Oest. Des d'aquesta illa, símbol de les esperances del « Nou Món » i dels dramàtics esdeveniments de la història del segle XX, dirigim la nostra paraula a totes les nacions d'Amèrica llatina i dels altres continents.

Ens alegra el fet que la fe cristiana, aquí, està creixent de manera dinàmica. El gran potencial religiós d'Amèrica llatina, les seves tradicions cristianes multiseulars, forjades en l'experiència personal de milions de persones, són la base d'un gran futur per aquesta regió.

3. En reunir-nos a distància de les antigues disputes del « Vell Món », sentim amb especial força la necessitat d'una col·laboració entre catòlics i ortodoxos, cridats, amb dolcesa i respecte, a donar al món raó de la nostra esperança (cf. 1Pe 3,15).

4. Donem gràcies a Déu pels dons que hem rebut amb la vinguda al món del seu Fill Unigènit. Compartim la comú Tradició espiritual del primer mil·lenni del cristianisme. Els testimonis d'aquesta Tradició són la Santíssima Mare de Déu, la Verge Maria, i els sants als que venerem. Entre ells hi ha innumbrables màrtirs que testimoniaren la seva fidelitat a Crist i es convertiren el « llavor de cristians ».

5. Tot i tenir la Tradició en comú dels deu primers segles, els catòlics i els ortodoxos, des de fa quasi mil anys, estan privats de la comunió en l'Eucaristia. Ens mantenim dividits per unes ferides causades per conflictes del passat llunyà o recent, per les diferències heretades dels nostres avant passats sobre la comprensió i l'explicació de la nostra fe en Déu, U en tres Persones : Pare, Fill i Esperit Sant. Lamentem la pèrdua de la unitat, fruit de la debilitat humana i del pecat, que es produí malgrat l'oració sacerdotal de Crist Salvador : « Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu. Que també ells estiguin en nosaltres » (Jn 17,21).

6. Conscients que encara subsisteixen molts obstacles, esperem que el nostre encontre contribueixi al restabliment d'aquesta unitat volguda per Déu, per la qual Crist pregà. Que el nostre encontre animi els cristians de tot el món a pregar el Senyor amb fervor renovat demanant la plena unitat de tots els seus deixebles. Que aquest encontre sigui, en un món que espera de nosaltres no només paraules sinó accions concretes, un signe d'esperança per a totes les persones de bona voluntat.

7. Amb la nostra determinació de fer tot el que sigui necessari per a superar les diferències històriques que hem heretat, volem unir els nostres esforços per a donar testimoni de l'Evangelí de Crist i del patrimoni comú de l'Església del primer mil·lenni, responent plegats als desafiaments del món contemporani. Els ortodoxos i els catòlics han d'aprendre a donar un testimoni concorde de la veritat en aquells àmbits el els qui sigui possible i necessari. La civilització humana ha entrar en un canvi d'època. La nostra consciència cristiana i la nostra responsabilitat pastoral ens obliguen a no quedar-nos indiferents davant els desafiaments que reclamen una resposta comuna.

8. En primer lloc, la nostra atenció es dirigeix cap aquelles regions del món en les que els cristians són perseguits. En molts països de l'Orient Mitjà i Àfrica del Nord, els nostres germans i germanes en Crist són exterminats, per famílies, pobles i ciutats senceres. Els seus temples són enderrocats i saquejats bàrbarament, els seus objectes sagrats, profanats, els seus monuments destruïts. Observem amb dolor l'èxode massiu de cristians a Síria, Iraq i altres països de l'Orient

Mitjà, la terra des d'on la nostra fe comença la seva difusió i en la qual ells han viscut des del temps dels apòstols al costat d'altres comunitats religioses.

9. Fem una crida a la comunitat internacional per tal que actuï urgentment i sigui evitada l'expulsió de més cristians de l'Orient Mitjà. Aixequem la veu en defensa dels cristians perseguits, i expressem la nostra compassió pels sofriments soferts pels fidels d'altres tradicions religioses, elles també, víctimes de la guerra civil, el caos i la violència terrorista.

10. A Síria i a Iraq, la violència ha engolit ja milers de víctimes, deixant sense llar i sense recursos a milions de persones. Exhortem la comunitat internacional s'uneixi per acabar amb la violència i el terrorisme i, alhora, per tal que mitjançant el diàleg es contribueixi al ràpid restabliment de la pau civil. És important que a les poblacions martiritzades i a tants refugiats en els països veïns, se'ls asseguri una ajuda humanitària a gran escala.

Demanam a tots els qui poden influir en el destí de les persones segrestades, entre les quals es troben els Metropolitans d'Alep, Pau i Joan Abraham, capturats l'abril de 2013, a que facin tot el que sigui necessari per al seu prompte alliberament.

11. Elevem a Crist, el Salvador del món, les nostres pregàries per al restabliment de la pau a l'Orient Mitjà, que és « fruit de la justícia » (cf. Is 32,17), perquè s'enforteixi la convivència fraterna entre els diversos pobles, les Esglésies i les religions allí presents, per al retorn dels refugiats a les seves llars, per la guarició dels ferits i l'etern descans de l'ànima de les víctimes innocents.

Dirigim una fervent crida a les parts involucrades en els conflictes per tal que manifestin bona voluntat i s'asseguin a la taula de negociació. Alhora, és necessari que la comunitat internacional faci tots els esforços possible per tal que, amb accions comuns, conjuntes i coordinades, s'acabi amb el terrorisme. Fem una crida a tots els països involucrats en la lluita contra el terrorisme, per tal que actuïn responsable i prudentment. Exhortem a tots els cristians i a tots els creients en Déu per tal que preguin fervorosament el provident Creador del món, per tal que protegeixi la seva creació de la destrucció i no permeti una nova guerra mundial. Per tal que la pau sigui duradora i segura, calen esforços específics orientats a redescobrir els valors comuns que ens uneixen i que es fonamenten en l'Evangeli de Nostre Senyor Jesucrist.

12. Ens inclinem davant el martiri d'aquells que amb la pròpia vida han donat testimoni de la veritat de l'Evangeli, preferint morir abans que apostatar de Crist. Creiem que aquests màrtirs actuals, membres de diferents Esglésies però

units per un mateix sofriment, són un aval per a la unitat dels cristians. A vosaltres que sofriu per Crist, l'Apòstol dirigeix la paraula : « Estimats... alegreu-vos de poder compartir els sofriments de Crist, i així el dia que es revelarà la seva glòria estareu plens de joia i alegria » (1Pe 4,12-13).

13. En aquesta època preocupant el diàleg interreligiós és indispensable. La diferència entre la comprensió de les veritats religioses no ha d'impedir que les persones de credos diferents visquin en pau i harmonia. En les circumstàncies actuals, els líders religiosos tenen la responsabilitat especial d'educar els seus fidels en el respecte a les creences dels qui pertanyen a altres tradicions religioses. Els intents de justificar actes criminals amb consignes religioses són absolutament inacceptables. Cap crim pot ser comès en el nom de Déu « ja que Déu no és un Déu de desordre, sinó de pau » (1Co 14,33).

Afirmem l'alt valor de la llibertat religiosa i donem gràcies a Déu per la renovació sense precedents de la fe cristiana que, en aquests moments s'esdevé a Rússia i en molts altres països de l'Europa de l'Est, que durant dècades han estat dominats per règims ateus. Avui, les cadenes de l'ateisme militant han estat trencades i, en molts llocs, els cristians poden professar lliurement la seva fe. En un quart de segle, s'han aixecat desenes de milers de nous temples i s'han obert centenars de monestirs i escoles teològiques. Les comunitats cristianes realitzen àmplies activitats caritatives i socials, donant diversos tipus d'assistència als necessitats. Els ortodoxos i els catòlics, sovint, treballen colze a colze. D'aquesta manera donen testimoni dels valors de l'Evangelí i evidencien l'existència d'una base espiritual comuna de la convivència humana.

15. Alhora, ens preocupa el que s'esdevé a tants països, on els cristians es troben cada dia més davant una restricció de la llibertat religiosa, del dret a testimoniar les seves creences i viure d'acord amb elles. Particularment, constatem que la transformació d'alguns països en societats secularitzades, alienes a qualsevol referència a Déu i a la seva veritat, constitueix una greu amenaça a la llibertat religiosa. Estem preocupats per l'actual limitació dels drets dels cristians, fins i tot discriminació, quan algunes forces polítiques, guiades per la ideologia d'un secularisme moltes vegades excessivament agressiu, intenten expulsar-los i marginar-los de la vida pública.

16. El procés d'integració europea, que començà després de segles de conflictes sagnants, fou acollit per molts amb esperança, com una garantia de pau i de seguretat. No obstant això, convidem a mantenir la vigilància davant una integració que no sigui respectuosa de les identitats religioses. Tot i que ens mantenim oberts a la contribució d'altres religions a la nostra civilització, estem con-

vençuts que Europa s'ha de mantenir fidel a les seves arrels cristianes. Demanem als cristians de l'Europa Occidental i l'Europa Oriental que s'uneixin per a donar tots junts testimoni de Crist i de l'Evangelí, talment que Europa mantingui la seva ànima forjada per dos mil anys de tradició cristiana.

17. La nostra mirada es dirigeix cap a les persones que es troben en una situació de gran dificultat, vivint en condicions d'extrema necessitat i pobresa, mentre que les riqueses materials de la humanitat no cessen d'augmentar. No ens podem quedar indiferents davant la destinació de milions d'emigrants i refugiats que truquen a la porta dels països rics. El consum desenfrenat, com s'observa en alguns països més desenvolupats, va esgotant gradualment els recursos del nostre planeta. La creixent desigualtat en la distribució dels béns materials augmenta el sentiment d'injustícia respecte al sistema de relacions internacionals que s'ha establert.

18. Les Esglésies cristianes estan cridades a defensar les exigències de la justícia, el respecte per les tradicions dels pobles i una solidaritat autèntica entre tots els que sofreixen. Nosaltres, els cristians, no hem d'oblidar que « Déu ha escollit els insensats d'aquest món per confondre els savis; i ha escollit els febles d'aquest món per confondre els forts. Déu ha escollit gent que no compta, els menyspreats d'aquest món; ha escollit els qui no són res per anullar els qui són alguna cosa. Així ningú no es pot gloriar davant de Déu » (1Co 1,27-29).

19. La família és el nucli natural de la vida humana i de la societat. Estem preocupats per la crisi de la família en molts països. Els ortodoxes i els catòlics comparteixen la mateixa concepció sobre la família, i estan cridats a donar testimoni d'ella com a camí de santedat, que manifesta la fidelitat dels cònjuges en les seves mútues relacions, en la seva obertura a la procreació i a l'educació dels fills, en la solidaritat de les generacions i el respecte cap als més dèbils.

20. La família es fonamenta en el matrimoni, que és un acte d'amor lliure i fidel entre un home i una dona. L'amor segella la seva unió i els ensenya a rebre's mútuament com un do. El matrimoni és una escola d'amor i de fidelitat. Lamentem que altres formes de convivència s'hagin posat al mateix nivell d'aquesta unió, mentre que el concepte de paternitat i maternitat, com a vocació particular de l'home i de la dona en el matrimoni, santificat per la tradició bíblica, és exclòs de la consciència pública.

21. Demanem a tots que respectin el dret inalienable a la vida. Al món, a milions d'infants se'ls priva de la mateixa possibilitat de néixer. El crit de la sang dels infants no nascuts clama a Déu (cf. Gn 4,10).

La difusió de la així anomenada eutanàsia condueix a que els ancians i malalts comencin a sentir-se com una càrrega excessiva per a la seva família i la societat en general.

També estem preocupats per l'ús, cada vegada més estès, de les tècniques de reproducció assistida, perquè la manipulació de la vida humana és un atac contra els fonaments de l'existència de l'home, creat a imatge de Déu. Considerem que el nostre deure és recordar la immutabilitat dels principis morals cristians, basats en el respecte a la dignitat de l'home, cridat a la vida segons el disseny del Creador.

22. Volem, avui, dirigir-nos especialment als joves cristians. La vostra missió no és amagar el talent sota terra (cf. Mt 25,25), sinó usar totes les capacitats que Déu us ha donat per afirmar la veritat de Crist en el món, per encarnar en les vostres vides els manaments evangèlics de l'amor a Déu i al pròxim. No tingueu por d'anar contra corrent, defensant la veritat de Déu, a la qual les actuals normes seculars disten de conformar-se sempre.

23. Déu us estima i espera que cadascú de vosaltres sigui el seu deixeble i apòstol. Sigueu la llum del món, perquè els qui estan entorn vostre, veient les vostres bones obres, glorifiquin el vostre Pare del cel (cf. Mt 5,14-16). Eduqueu els vostres fills en la fe cristiana, transmeteu-los la perla preciosa de la fe (Mt 13,46) que heu rebut dels vostres pares i avantpassats. Recordeu « que heu estat comprats pagant un preu » (1Co 6,20), el preu de la mort en creu del Déu-Home, Jesucrist.

24. Els ortodoxos i els catòlics estan units no només per la Tradició comú de l'Església del primer mil·lenni, sinó també per la missió de predicar l'Evangeli de Crist en el món d'avui. Aquesta missió comporta el mutu respecte entre els membres de les comunitats cristianes i exclou qualsevol forma de proselitisme.

No som competidors sinó germans; i això ha d'orientar totes les nostres accions recíproques i cap al món extern. Instem els catòlics i els ortodoxos de tot el món a aprendre a viure plegats en pau i amor, i a que tinguin « els uns pels altres els mateixos sentiments » (cf. Rm 15,5). Per tant, no es pot acceptar l'ús de mitjans deslleials per induir els fidels a passar d'una església a una altra, negant la seva llibertat religiosa i les seves pròpies tradicions. Estem cridats a practicar el manament de l'apòstol Pau : « He tingut com a punt d'honor d'anunciar l'evangeli només allà on el nom de Crist no era conegut, per tal de no edificar sobre els fonaments posats per un altre » (Rm 15,20).

25. Esperem que el nostre encontre contribueixi també a la reconciliació allí on hi ha tensions entre els greco-catòlics i els ortodoxos. Avui dia està clar que el

passat mètode de l'« uniatisme » entès com la unitat d'una comunitat amb una altra separant-la de la seva Església, no és un mode que permeti restaurar la unitat. Tot i això, les comunitats eclesiàstiques sorgides en aquestes circumstàncies històriques tenen dret a existir i a fer tot el que sigui necessari per a satisfer les exigències espirituals dels seus fidels, buscant, alhora, la convivència pacífica amb els seus veïns. Els ortodoxos i els greco-catòlics necessiten reconciliar-se i buscar formes de convivència mútuament acceptables.

26. Lamentem l'enfrontament a Ucraïna que ha causat ja moltes víctimes, sofriments innumbrables als seus pacífics ciutadans i que ha portat a la societat a una profunda crisi econòmica i humanitària. Convidem a totes les parts en conflicte a tenir prudència, a la solidaritat social i a treballar per a construir la pau. Instem a les nostres Esglésies a Ucraïna, a treballar per aconseguir l'harmonia social, a abstenir-se de participar en l'enfrontament i a no recolzar un ulterior creixement del conflicte.

27. Esperem que la divisió entre els fidels ortodoxos a Ucraïna sigui superat en el respecte de les normes canòniques existents; que tots els cristians ortodoxos d'Ucraïna visquin en pau i harmonia, i que les comunitats catòliques del país hi contribueixin, amb la finalitat de mostrar cada vegada més la nostra fraternitat cristiana.

28. En el món d'avui, multiforme i, alhora, unit per un destí comú, els catòlics i els ortodoxos estan cridats a col·laborar fraternalment en l'anunci de la Bona Nova de la salvació, a donar tots junts testimoni de la dignitat moral i de l'autèntica llibertat humana, « perquè el món cregui » (Jn 17,21). Aquest món, del que desapareixen progressivament els fonaments espirituals de l'existència humana, espera de nosaltres un fort testimoni cristià en tots els àmbits de la vida personal i social. El futur de la humanitat depèn en gran mesura de la nostra capacitat de donar tots plegats testimoni de l'Esperit de la veritat en aquests temps difícils.

29. Que Jesucrist, Déu i Home, Nostre Senyor i Salvador, ens ajudi en aquest testimoni audaç de la veritat de Déu i de la Bona Nova de la salvació, que ens enforteix espiritualment amb la seva promesa infal·lible : « No tinguis por, petit ramat, que el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne » (Lc 12,32).

Crist és font d'alegria i d'esperança. La fe en ell transfigura la vida humana, l'omple de sentit. A aquest convenciment han arribat, a través de la seva pròpia experiència, tots aquells als qui es poden aplicar les paraules de sant Pere Apòstol : « Vosaltres que en altre temps no éreu poble, ara sou poble de Déu; no éreu compadits, però ara ell s'ha compadit de vosaltres » (1Pe 2,10).

30. Plens de gratitud pel do de la mútua comprensió, manifestada en el nostre encontre, ens dirigim amb esperança a la Santíssima Mare de Déu, invocant-la amb les paraules d'una antiga oració : « Sota la vostra protecció, ens refugiem, oh Santa Mare de Déu. » Que la Santíssima Verge Maria, amb la seva intercessió, impulsi la fraternitat de tots els qui la veneren, per tal que, en el moment establert per Déu, es reuneixin en pau i harmonia en l'únic poble de Déu, per a gloria de la Santíssima i Indivisible Trinitat.

Francesc, Bisbe de Roma i Papa de l'Església Catòlica

Ciril, Patriarca de Moscou i de Totes les Rússies.

MISSATGE

de 6 de gener de 2016 per al Jubileu de la Misericòrdia dels joves

Créixer misericordiosos com el Pare

Benvolguts joves, l'Església està vivint l'Any Sant de la Misericòrdia, un temps de gràcia, de pau, de conversió i d'alegria que concerneix a tots: grans i petits, propers i llunyans. No hi ha fronteres ni distàncies que puguin impedir que la misericòrdia del Pare arribi a nosaltres i es faci present entre nosaltres. Ara, la Porta Santa ja és oberta a Roma i a totes les diòcesis del món.

Aquest temps preciós també us ateny a vosaltres, benvolguts joves, i jo m'adreço a vosaltres per a convidar-vos a participar-hi, a ser-ne protagonistes, descobrint que sou fills de Déu (cf. 1Jn 3,1). Voldria cridar-vos un a un, voldria cridar-vos pel vostre nom, com ho fa Jesús cada dia, perquè sabeu bé que els vostres noms estan escrits al cel (cf. Lc 10,20), estan gravats en el cor del Pare, que és el Cor misericordiós del qual neix tota reconciliació i dolcesa.

El Jubileu és tot un any en què cada moment és anomenat sant per tal que tota la nostra existència sigui santa. És una ocasió per a descobrir que viure com germans és una gran festa, la més bonica que puguem somiar, la celebració sense fi que Jesús ens ha ensenyat a cantar a través del seu Esperit. El Jubileu és la festa a la qual Jesús convida a tots, sense distincions ni excepcions. Per això he volgut viure també amb vosaltres algunes jornades de pregària i de festa. Per tant, us espero el proper mes d'abril.

«Créixer misericordiosos com el Pare» és el títol del vostre Jubileu, però ho és també la pregària que fem per tots vosaltres, acollint-vos en el nom de Jesús. Créixer misericordiós significa aprendre a ser valent en l'amor concret i desinteressat, comporta fer-se grans tan físicament com interiorment. Us esteu prepa-

rant per a ser cristians capaços de prendre decisions i gestos valents, capaços de construir cada dia, fins i tot en les petites coses, un món de pau.

La vostra edat és una etapa de canvis increïbles, en la qual tot sembla possible i impossible al mateix temps. Us reitero amb insistència: «Romangueu estables en el camí de la fe amb una esperança ferma en el Senyor. Aquí hi ha el secrets del nostre camí. Ell ens dóna el valor per a caminar a contra corrent. Ho esteu escoltant, joves: caminar a contra corrent. Això fa bé al cor, però cal ser valents per anar a contra corrent i ell ens dóna aquesta força. [...] Amb ell podem fer coses grans i sentirem el goig de ser deixebles seus, testimonis seus. Aposteu pels grans ideals, per les coses grans. Els cristians no hem estat escollits pel Senyor per a petiteses. Hem d'anar sempre més enllà, envers les coses grans. Joves, poseu en joc la vostra vida per ideals grans » (Homilia en la missa de confirmació, 28 d'abril de 2013).

No m'oblido de vosaltres, nois i noies que viviu en situacions de guerra, de pobresa extrema, de penúries quotidianes, d'abandonament. No perdeu l'esperança, el Senyor té un gran somni que vol fer realitat amb vosaltres. Els vostres amics i companys que viuen en condicions menys dramàtiques es recorden de vosaltres i es comprometen per tal que la pau i la justícia arribin a tots. No cregueu les paraules d'odi i terror que es repeteixen sovint; al contrari, construïu noves amistats. Oferiu el vostre temps, preocupeu-vos sempre dels qui us demanen ajuda. Sigueu valents i aneu a contra corrent, sigueu amics de Jesús, que és el Príncep de la Pau (cf. Is 9,6): «En ell tot parla de misericòrdia. Res en ell no està mancat de compassió» (Misericordiæ vultus, 8).

Ja sé que no tots podreu venir a Roma, però el Jubileu és veritablement per a tots i se celebrarà també a les vostres Esglésies locals. Tots esteu convidats a aquest moment d'alegria. No prepareu només motxilles i pancartes, prepareu especialment el vostre cor i la vostra ment. Mediteu bé els desitjos que presentareu a Jesús en el sagrament de la reconciliació i de l'eucaristia que celebrarem junts. Quan travesseu la Porta Santa, recordeu que us comprometeu a fer santa la vostra vida, per a poder construir un món més just i fraternal.

Que el Senyor beneeixi cada un dels vostres passos vers la Porta Santa. Prego per vosaltres a l'Esperit Sant perquè us guïi i illumini. Que la Mare de Déu, que és Mare de tots, sigui per a vosaltres, per a les vostres famílies i per a tots els qui us ajuden a créixer en la bondat i la gràcia, una porta veritable de la Misericòrdia.

Audiències generals “Jubileu de la Misericòrdia”

MISERICÒRDIA I JUSTÍCIA

3 de febrer de 2016

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

La Sagrada Escripura ens presenta Déu com a misericòrdia infinita, però també com a justícia perfecta. Com es poden conciliar les dues coses? Com s'articula la realitat de la misericòrdia amb les exigències de la justícia? Podria semblar que són dues realitats que es contradiuen; en realitat no és així, perquè és la misericòrdia de Déu la que porta al compliment la justícia veritable. Però de quina justícia es tracta?

Si pensem en l'administració legal de la justícia veiem que aquells que es consideren víctimes d'una injustícia s'adrecen al jutge en un tribunal i demanen que es faci justícia. Es tracta d'una justícia retributiva, que imposa una pena al culpable, segons el principi que a cadascú se li ha de donar el que se li deu. Com diu el llibre dels Proverbis: «Obrar el bé porta a la vida; fer el mal, a la mort» (11,19). També Jesús en parla a la paràbola de la vídua que anava repetidament al jutge i li demanava: «Fes-me justícia contra l'home amb qui tinc un plet» (Lc 18,3).

Aquest camí, però, no porta encara a la justícia veritable perquè en realitat no venç el mal, sinó que senzillament l'esquiva. En canvi és només responent amb el bé que el mal pot ser realment vençut.

Heus aquí, doncs, una altra manera de fer justícia que la Bíblia ens presenta com l'autèntic camí a seguir. Es tracta d'un procediment que evita el recurs al tribunal i preveu que la víctima s'adreci directament al culpable per invitar-lo a convertir-se, ajudant-lo a comprendre que està fent mal, apellant la seva consciència. D'aquesta manera, finalment tornant enrere i reconeixent l'error propi, ell pot obrir-se al perdó que la part ofesa li està oferint. I això és bo: a continuació de la persuasió del que és dolent, el cor s'obre al perdó que li és ofert. Aquesta és la manera de resoldre els conflictes dintre de les famílies, en les relacions entre els esposos o entre els pares i els fills, on el qui se sent ofès estima el culpable i desitja salvar la relació que l'uneix a l'altre. No tallem aquesta relació, aquest lligam.

Certament, aquest és un camí difícil. Requereix que el qui ha patit el mal estigui disposat a perdonar i desitgi la salvació i el bé de qui l'ha ofès. Només així la justícia pot triomfar, perquè, si el culpable reconeix el mal que ha fet i deixa de fer-lo, això fa que el mal deixi d'existir, i que el qui era injust esdevingui just perquè ha estat perdonat i ajudat a retrobar el camí del bé. I aquí comença el perdó, la misericòrdia.

És així com Déu actua amb nosaltres, pecadors. El Senyor ens ofereix contínuament el seu perdó i ens ajuda a acollir-lo i a prendre consciència del nostre mal, per poder-nos-en alliberar. Perquè Déu no vol la nostra condemna, sinó la nostra salvació.

Déu no vol que ningú es condemni! Algun de vosaltres em pot preguntar: «Però pare, mereixia la sentència de Pilat? Déu la volia?» «No! Déu volia salvar Pilat i també Judes, tots!» Ell, el Senyor de la misericòrdia ens vol salvar a tots! La dificultat és deixar que ell entri al cor. Totes les paraules dels profetes són una crida apassionada i plena d'amor que busca la nostra conversió. Això és el que el Senyor diu a través del profeta Ezequiel: «¿Us penseu que desitjo la mort del malvat? De cap manera. Jo, el Senyor Déu, us ho asseguro: el que jo vull és que abandoni els mals camins i que visqui» (18,23; cf. 33,11), això és el que agrada a Déu!

I aquest és el cor de Déu, un cor de Pare que estima i que vol que els seus fills visquin en la bondat i en la justícia i per això visquin en plenitud i siguin feliços; un cor de Pare que va més enllà del nostre concepte esquifit de justícia per obrir-se als horitzons sense fi de la seva misericòrdia; un cor de Pare que no ens tracta com caldria pels nostres pecats i que no ens paga com caldria per les nostres culpes, com diu el Salm (cf. 103,9-10). I precisament és un cor de pare el que nosaltres volem trobar quan anem al confessionari. Potser ens dirà alguna cosa per fer-nos comprendre millor el mal, però al confessionari tots hi anem a trobar un pare que ens ajudi a canviar de vida; un pare que ens doni la força per continuar endavant; un pare que ens perdoni en nom de Déu. I per això ser confessor és una responsabilitat molt gran, perquè aquell fill, aquella filla que ve a tu només busca trobar un pare. I tu, sacerdot que ets al confessionari, tu ets al lloc del Pare que fa justícia amb la seva misericòrdia.

EL JUBILEU A LA BÍBLIA. JUSTÍCIA I COMPARTIR

10 de febrer de 2016

Benvolguts germans i germanes, bon dia i bon camí de la Quaresma!

És bonic i també significatiu fer aquesta audiència precisament aquest Dimecres de Cendra. Comencem el camí de la Quaresma, i avui reflexionem sobre l'antiga institució del «jubileu»: és una cosa antiga, atestada en la Sagrada Escripura. La trobem sobretot en el Llibre del Levític, que la presenta com un moment culminant de la vida religiosa i social del poble d'Israel.

Cada cinquanta anys, «el dia de l'expiació» (Lv 25,9), quan la misericòrdia del Senyor s'invocava sobre tot el poble, el so del corn anunciava el gran esdeveniment de l'alliberament. Llegim en el llibre del Levític: «Declareu sant l'any que fa cinquanta i proclameu la llibertat a tots els habitants del país. Aquest any serà l'any del jubileu: els qui s'havien venut el patrimoni, el recobraràn, i els qui s'havien venut ells mateixos, retornaran al seu clan. [...] Aquest any del jubileu cadascú recobrarà el patrimoni que s'havia venut» (25,10.13). D'acord amb aquestes disposicions, si algú s'havia vist obligat a vendre la terra o la casa, en el jubileu podia recuperar-ne la possessió; i si algú havia contret deutes i, no podent-los pagar, s'havia vist obligat a posar-se al servei del creditor, podia entornar-se'n lliure amb la seva família i recuperar totes les propietats.

Era una mena d'«amnistia general», que permetia a tots tornar a la situació original, amb la cancel·lació de tots els deutes, la restitució de la terra i la possibilitat de gaudir novament la llibertat pròpia dels membres del poble de Déu. Un poble «sant», on prescripcions com la del jubileu servien per a lluitar contra la pobresa i la desigualtat, garantint una vida digna per a tots i una distribució justa de la terra per a viure i per a treure'n els aliments. La idea central és que la terra pertany originàriament a Déu i ha estat confiada als homes (cf. Gn 1,28-29), i per això ningú no se'n pot considerar l'amo exclusiu, creant situacions de desigualtat. Això, avui, ho podem pensar i repensar; que cadascú pensi en el seu cor si té massa coses. Per què no deixar-ne als que no tenen res? El deu per cent, el cinquanta per cent... Jo dic: que l'Esperit Sant us inspire a cada un de vosaltres.

Amb el jubileu, el qui s'havia empobrit tornava a tenir el necessari per a viure, i qui s'havia fet ric tornava al pobre el que li havia pres. La finalitat era viure en una societat basada en la igualtat i la solidaritat, on la llibertat, la terra i els diners es convertien en un bé per a tots i no sols per a alguns, com passa ara, si no m'erro... Més o menys, les xifres no són exactes, però el vuitanta per cent de les riqueses de la humanitat estan en mans de menys del vint per cent de la població. És un jubileu —i això ho dic recordant la nostra història de la salvació— per a convertir-se, perquè el nostre cor es faci més gran, més generós, més fill de Déu, amb més amor. Us dic una cosa: si aquest desig, si el jubileu no arriba a les butxaques, no és un veritable jubileu. Ho heu entès? I això és a la Bíblia! No s'ho inventa aquest Papa: és a la Bíblia. La finalitat —com us ho he dit— és una societat basada en la igualtat i en la solidaritat, on la llibertat, la terra i els diners es converteixen en un bé per a tots i no sols per a alguns. De fet el jubileu servia per a ajudar el poble a viure una fraternitat concreta, feta d'ajut recíproc. Podem dir que el jubileu bíblic era un «jubileu de misericòrdia» viscut en la recerca del bé per al germà pobre.

En la mateixa línia, també altres institucions i altres lleis regien la vida del poble de Déu perquè es pogués experimentar la misericòrdia del Senyor a través de la dels homes. En aquelles normes trobem indicacions vàlides també avui, que fan pensar. Per exemple, la llei bíblica prescrivia el pagament dels «delmes» que eren destinats als Levites, encarregats del culte, als que no tenien terra, i als pobres, als orfes, a les vídues (cf. Dt 14,22-29). Estava previst que la dècima part de la collita, o del que es guanyava amb altres activitats, fos donada als qui no tenien cap mena de protecció i patien necessitat, així s'afavorien les condicions d'igualtat relativa en un poble on tots s'havien de comportar com germans.

Hi havia també la llei relativa als «primers fruits». Què és això? La primera part de la collita, la part més valuosa, s'havia de compartir amb els Levites i els estrangers (cf. Dt 18,4-5; 26,1-11), que no tenien camps, per tal que també per a ells la terra fos font d'aliment i de vida. «Les terres no es poden vendre definitivament, perquè tot el país és meu, i per a mi vosaltres no sou més que uns immigrants i uns forasters», diu el Senyor (Lv 25,23). Tots som hostes del Senyor, esperant la pàtria celestial (cf. He 11,13-16; 1Pe 2,11), cridats a fer habitable i humà el món que ens acull. I quants «primers fruits» podria donar el més afortunat a qui viu en dificultat! Quants primers fruits! Primers fruits

no sols de fruits del camp, sinó de qualsevol altre producte del treball, dels sous, dels estalvis, de tantes coses que es posseeixen i que a vegades es malgasten. Això passa també avui. A l'Almoineria apostòlica arriben tantes cartes amb alguns diners: «Aquesta és una part del meu sou per ajudar els altres.» I això és bonic; ajudar els altres, les institucions de beneficència, els hospitals, les residències de gent gran...; donar també als forasters, als qui són estrangers i que estan en trànsit. Jesús va estar en trànsit a Egipte.

I pensant en això, la Sagrada Escripura exhorta amb insistència a respondre generosament a les peticions de préstecs, sense fer càlculs mesquins i sense pretendre interessos impossibles: «Si un dels teus germans israelites cau en la misèria i veus que no es pot mantenir, assisteix-lo perquè pugui continuar vivint al teu costat. Fes-ho també amb un immigrant o amb un foraster. No li exigeixis interessos ni compensacions. Demuestra així que reverencies el teu Déu. Que aquest germà teu pugui viure al teu costat. No li prestis diners a interès i, si li dones menjar, no ho facis per treure'n un profit» (Lv 25,35-37). Aquest ensenyament és sempre actual. Quantes famílies es troben al carrer, víctimes de la usura! Si us plau, preguem, perquè en aquest jubileu el Senyor elimini del nostre cor aquest desig de tenir més, la usura. Que ens faci ser generosos, grans. Quantes situacions d'usura ens veiem obligats a veure i quants sofriments i angoixes porten a les famílies! I moltes vegades, en la desesperació, quants homes acaben amb el suïcidi perquè no poden més i no tenen esperança, no troben una mà estesa que els ajudi; només la mà que els ve a cobrar els interessos. La usura és un pecat greu, és un pecat que fa plorar davant Déu. El Senyor en canvi ha promès la seva benedicció a qui obre la mà per donar amb generositat (cf. Dt 15,10). Ell et donarà el doble, potser no de diners però sí d'altres coses, el Senyor et donarà sempre el doble.

Estimats germans i germanes, el missatge bíblic és molt clar: obrir-se amb coratge a compartir, i això és misericòrdia! I si nosaltres volem la misericòrdia de Déu, comencem a fer-la nosaltres. És això: comencem a fer-la nosaltres amb els conciutadans, amb les famílies, entre els pobles, entre els continents. Contribuir a fer realitat una terra sense pobres vol dir construir una societat sense discriminacions, basada en la solidaritat que porta a compartir tot el que es posseeix, en un repartiment dels recursos basat en la germanor i en la justícia. Gràcies.

MISERICÒRDIA I PODER

24 de febrer de 2016

Benvolguts germans i germanes, bon dia i bon camí de la Quaresma!

Continuem les catequesis sobre la misericòrdia en la Sagrada Escripura. En diversos passatges es parla dels poderosos, dels reis, dels homes que estan «per damunt», i també de la seva arrogància i dels seus abusos. La riquesa i el poder són realitats que poden ser bones i útils per al bé comú si es posen al servei dels pobres i de tots, amb justícia i caritat. Però quan, com passa massa sovint, es viuen com un privilegi, amb egoisme i prepotència, es transformen en instruments de corrupció i de mort. És el que succeeix en

l'episodi de la vinya de Nabot que es descriu en el Primer Llibre dels Reis, al capítol 21, sobre el qual avui reflexionem.

En aquest text es diu que el rei d'Israel, Acab, vol comprar la vinya d'un home anomenat Nabot, perquè aquesta vinya és al costat del palau reial. La proposta sembla legítima, fins i tot generosa, però a Israel les propietats de terres es consideraven gairebé irrenunciables. De fet el llibre del Levític prescriu: «Les terres no es poden vendre definitivament, perquè tot el país és meu, i per a mi vosaltres no sou més que uns immigrants i uns forasters» (Lv 25,23). La terra és sagrada perquè és un do del Senyor, que com a tal ha de ser protegit i conservat, com a senyal de la benedicció divina que passa de generació en generació i és garantia de dignitat per a tots. Es comprèn llavors la resposta negativa de Nabot al rei: «Que el Senyor em guardi de cedir-te l'heretat dels meus pares» (1Re 21,3).

El rei Acab reacciona a aquest rebuig amb amargor i desdeny. Se sent ofès —ell és el rei, el poderós—, disminuït en la seva autoritat de sobirà, i frustrat en la possibilitat de satisfer el seu desig de possessió. Veient-lo tan abatut, la seva muller Jezabel, una reina pagana que havia incrementat els cultes idolàtrics i que feia matar els profetes del Senyor (cf. 1Re 18,4) —no era dolenta, era maligna!— decideix intervenir. Les paraules amb què s'adreça al rei són molt significatives. Sentiu la maldat que hi ha dintre d'aquesta dona: «Així fas de rei d'Israel? Aixeca't, menja i posa't content! Jo m'encarrego de donar-te la vinya de Nabot de Jizeel» (v. 7). Ella posa èmfasi sobre el prestigi i sobre el poder del rei, que, segons la seva manera de veure, és posat en entredit amb el rebuig de Nabot, i en canvi ella el considera absolut i pel qual tots els desigs del rei poderós són ordres. El gran sant Ambròs va escriure un petit llibre sobre aquest episodi. Es diu Nabot. Ens aniria bé de llegir-lo en aquest temps de Quaresma. És molt bonic, molt concret.

Jesús, recordant aquestes coses, ens diu: «Ja sabeu que els governants de les nacions les dominen com si en fossin amos i que els grans personatges les mantenen sota el seu poder. Però entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci el vostre esclau» (Mt 20,25-27). Si es perd la dimensió del servei, el poder es transforma en arrogància i es converteix en domini i abús. És el que passa en l'episodi de la vinya de Nabot. Jezabel, la reina, d'una manera atrevida, decideix eliminar Nabot i dur a la pràctica el seu pla. Fa servir les aparences enganyoses d'una legalitat perversa: envia, en nom del rei, cartes als ancians i als notables de la ciutat manant que falsos testimonis acusin públicament Nabot d'haver maleït Déu i el rei, un crim que es castigava amb pena de mort. Així, mort Nabot, el rei pot apoderar-se de la seva vinya. I aquesta no és una història d'altres èpoques, és també la història d'avui, dels poderosos que per tenir més diners exploten els pobres, exploten la gent. És la història de l'explotació de persones, del treball esclau, de la gent pobra que treballa en negre i amb el salari mínim, per tal d'enriquir els poderosos. És la història dels polítics corruptes que volen més i més i més! Per això he dit que ens aniria bé de llegir aquell llibre de sant Ambròs sobre Nabot, perquè és un llibre d'actualitat.

Aquí és on porta l'exercici d'una autoritat sense respecte per la vida, sense justícia, sense misericòrdia. I a això porta la set de poder: esdevé cobdícia que ho vol posseir tot. Un text del profeta Isaïes és particularment aclaridor en aquest sentit. El Senyor ens posa en guàrdia contra la cobdícia dels rics terratinents que volen posseir sempre més cases i terrenys. I diu el profeta Isaïes:

«Ai dels qui, a costa dels veïns,
engrandeixen les cases i els camps!
Aviat no quedarà lloc per a ningú,
habitareu sols en el país» (Is 5,8).

I el profeta Isaïes no era comunista! Déu, però, és més gran que els jocs bruts i dolents fets per l'ésser humà. En la seva misericòrdia envia el profeta Elies per ajudar Acab a convertir-se. Ara passem pàgina, i com continua la història? Déu veu aquest crim i toca també el cor d'Acab, i el rei, posat davant del seu pecat, comprèn, s'humilia i demana perdó. Què bonic que seria si els poderosos explotadors fessin avui el mateix! El Senyor accepta el seu penediment; això no obstant, un innocent va ser mort, i la culpa comesa tindrà conseqüències inevitables. El mal que es fa de fet deixa les seves traces doloroses, i la història dels homes en porta les ferides.

La misericòrdia mostra també en aquest cas quin camí s'ha de seguir. La misericòrdia pot guarir les ferides i pot canviar la història. Obre el teu cor a la misericòrdia! La misericòrdia divina és més forta que no pas el pecat dels homes. És més forta, aquest és l'exemple d'Acab! Nosaltres en coneixem el poder quan recordem la vinguda de l'Innocent Fill de Déu que s'ha fet home per destruir el mal amb el seu perdó. Jesucrist és el rei veritable, però el seu poder és completament diferent. El seu tron és la creu. Ell no és un rei que mata, ans el contrari, dona la vida. El seu anar cap a tots, especialment els més vulnerables, derrota la solitud i el destí de mort a què condueix el pecat. Jesucrist amb la seva proximitat i tendresa porta els pecadors a l'espai de la gràcia i del perdó. I aquesta és la misericòrdia de Déu.

Les traduccions inicials de les audiències són de Josep M. Torrents per a Catalunya Religió, i revisades

Conferència Episcopal Tarraconense

COMUNICAT DE LA REUNIÓ N. 217

16 i 17 de febrer de 2016

1. Els dies 16 i 17 de febrer de 2016 ha tingut lloc la reunió núm. 217 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET) a la Casa d'Espiritualitat Maria Immaculada de Tiana. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona. Ha excusat la seva assistència el bisbe Sebastià Talta-

vull. Per primera vegada ha participat a la reunió de la CET Mons. Joan Josep Omella, que com a arquebisbe de Barcelona n'és el vicepresident.

2. Els bisbes expressen la seva joia pel nomenament del P. Manuel Nin, monjo de Montserrat, fill del Vendrell, com a exarca (bisbe) dels catòlics grecs de ritus bizantí amb residència a Atenes, i pregunten pel bon desenvolupament del servei eclesial que li ha estat encomanat. El P. Nin rebrà l'ordenació episcopal el proper 15 d'abril a la Basílica papal de Sant Pau Extramurs de Roma.

3. La Dra. Carme Borbonès, presidenta de Càritas Catalunya, i la Gna. Adoració Pujadas, directora de Càritas Diocesana de Vic i responsable de la Comissió d'Immigració de Càritas Catalunya, han exposat als bisbes la situació actual de la crisi migratòria a Europa, a Espanya i a Catalunya i quin és el treball que Càritas porta a terme en relació amb aquesta emergència humanitària. S'han fet propostes encaminades a l'ajut als desplaçats i refugiats, especialment en els països d'origen d'aquestes persones, així com també en aquells països que reben una major aflluència migratòria.

4. El coordinador del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), Mn. Bruno Bérchez i la secretària del SIJ, Sra. Sílvia Ruzo, juntament amb Mons. Francesc Pardo, han presentat el projecte de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) que se celebrarà a Cracòvia del 24 al 31 de juliol, i de quina manera les delegacions diocesanes participaran en aquest important esdeveniment eclesial. Els bisbes animen els joves catalans a participar-hi, per conèixer alguns dels llocs més emblemàtics de la història cristiana de Polònia i prendre part en la JMJ amb el papa Francesc i amb milers de joves que s'hi trobaran d'arreu del món.

5. Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, ha presentat el programa de la Jornada Presbiteral que se celebrarà a Vic el proper 11 d'abril de 2016, en ocasió del centenari de la mort del Venerable Dr. Josep Torras i Bages. El cardenal Beniamino Stella, prefecte de la Congregació per al Clergat, pronunciarà la conferència i presidirà l'eucaristia a la Catedral. Els bisbes conviden els preveres i diaques a participar en aquesta Jornada, emmarcada també en l'Any Sant de la Misericòrdia.

6. Mons. Joan Enric Vives, responsable de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia (CIL), ha informat que la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments ha donat el vistiplau a la nova edició de la Litúrgia de les Hores en català, que s'ha revisat d'acord amb les instruccions de la Santa Seu per a la deguda aplicació del Concili Vaticà II.

7. Els bisbes han designat Mons. Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, com a bisbe delegat a Càritas Catalunya i responsable de l'àrea de pastoral

social de la CET. També han designat Mons. Jaume Pujol com a president del Centre d'Estudis Pastoral (CEP).

8. Mons. Joan Enric Vives, secretari de la CET, ha presentat als bisbes el balanç econòmic de l'any 2015 i el pressupost de l'any 2016 del fons comú interdiocesà, els quals han estat estudiats i aprovats.

9. Els bisbes han tractat també diverses qüestions relatives a l'Any Sant de la Misericòrdia, com ara l'obertura de les portes santes de les catedrals, el nomenament de vint-i-tres preveres diocesans i religiosos de les diòcesis catalanes com a missioners de la misericòrdia o les publicacions aparegudes fins ara.

10. La Misericòrdia ha estat el tema de la XXVII reunió de treball de la CET amb els professors de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, integrat per la Facultat de Teologia de Catalunya, la Facultat de Filosofia de Catalunya i la Facultat Antoni Gaudí d'Història de l'Església, Arqueologia i Arts Cristianes. Hi han assistit el rector de l'Ateneu Sant Pacià, Dr. Armand Puig i Tàrrrech; els vicerectors, Dr. Santiago Bueno i Dr. Ramon Corts, i els degans de les tres facultats, Dr. Joan Planellas, Dr. Jaume Aymar i Dr. David Abadias. Les ponències han anat a càrrec dels professors Dra. Rosa Ribas, «La misericòrdia en l'art»; Dr. Carles Llinàs, «Arrels antropològiques de la misericòrdia»; Dr. Gaspar Mora, «Algunes reflexions teològiques sobre la misericòrdia»; Dr. Joan Planellas, «La indulgència en l'Any Sant de la Misericòrdia», i Dr. Salvador Pié Ninot, «Les obres de misericòrdia».

11. Els bisbes han reflexionat sobre les notícies aparegudes aquests dies passats relacionades amb dues escoles i han aprovat la següent

NOTA

Davant les denúncies d'abusos a menors en alguns centres educatius de Catalunya, de titularitat catòlica, que s'han fet públiques recentment, els Bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense reiterem la nostra total condemna a qualsevol abús, del tipus que sigui, comès contra un infant o un menor d'edat.

El papa Francesc, com els seus predecessors immediats, ha repetit diverses vegades aquesta condemna i ha manifestat la seva proximitat a les víctimes. En comunió plena amb ell, ens comprometem a lluitar contra aquesta plaga que destrueix tantes infanteses.

Les normes de l'Església són clares. Ens demanen actuar amb rapidesa i decisió davant les denúncies, garantir la transparència i actuar amb tolerància zero. Entre altres mesures, seguint les indicacions de la Santa Seu, s'han d'apartar cau-

telament de les seves funcions les persones acusades i oferir tota la col·laboració a l'acció de la justícia i a les autoritats civils.

L'Església ofereix tot el seu suport, atenció, escolta i acompanyament a les víctimes dels abusos, fins i tot en el cas de delictes que poden estar prescrits penalment. La Comissió Pontifícia per a la Protecció dels Menors, els darrers anys, ha realitzat una important tasca de promoció dels drets dels menors i de prevenció dels abusos en tots els àmbits, i especialment en aquells països amb menys sensibilitat sobre la protecció dels menors. Aquest també és el nostre compromís i el de tota l'Església present a Catalunya.

Constatem que els Germans Maristes i altres institucions realitzen una tasca social i educativa amb centenars d'obres arreu del món i sempre s'han dedicat a l'atenció i a la promoció dels infants. Les diòcesis amb seu a Catalunya ens hem beneficiat de la seva tasca. El treball de les comunitats educatives, dels mestres i educadors, i dels pares i mares que fan confiança a aquestes escoles no pot quedar qüestionat per aquests casos que tots deplorem i condemnem. De la mateixa manera, l'extensa xarxa d'institucions educatives que l'Església posa al servei de les famílies del país, creiem que no pot ser sotmesa a una sospita permanent.

La prevenció dels abusos als menors és una qüestió molt greu que afecta l'àmbit escolar, però també afecta altres institucions educatives, de lleure, i també l'àmbit familiar. Totes les administracions, agents socials i institucions hem de comprometre'ns en una acció efectiva que comporti una gran regeneració ètica i moral de la nostra societat.

Tiana, 17 de febrer de 2016

